

 HARLEQUIN®

 JALOOLINE ROMAAN

*Raudtee
krabvinna*

Julia Jüstiss

Originaali tiitel:
Julia Justiss
The Railway Countess
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2021 by Janet Justiss
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E03437424
ISBN 978-9916-31-295-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autori märkus

Tänapäeval võtame iseenesestmõistetavana paljusid asju – muusika kuulamist ning filmide ja teleri vaatamist telefonist, võimalust õppida mis tahes eriala. Mis tähendab, et regendiajastu naiste piirangud on meile peaaegu mõistetamatud.

Naispeategelane Marcella Cranmore, inseneri tütar, on innukas ja võimekas matemaatik. Ent ülikooliharidus polnud naistele lubatud, sest neid ei peetud võimeliseks akadeemilisi teadmisi omandama. Ehkki Marcella isa on lubanud tütrele end aidata, teab Marcella, et ei saa mitte kunagi ise insenerina töötada ega äri üle võtta. Naise parim lootus on abielluda inseneriga, keda suudab ehk veenda, et too laseks tal end aidata, nagu ta on aidanud oma isa.

Meespeategelane Crispin D'Aubignon, Dellamonti vikont, on lummatud uuest raudteetehnoloogiast, mis seab ta vastastikku isa ja suurema osa aristokraatidega, kes usuvad, et jõukus tuleb ning peaks tulema ainult maast. Kui need kaks ebatavalist inimest kohtuvad, hakkab sädemeid lendama.

Kuid vikont kuulub kõrgseltskonda, kuhu ärimehe tütar ei soovi siseneda, samal ajal kui Crispinil on kibe lapsepõlvkogemus, mis muudab ta pühendumuse osas ettevaatlikuks. Kas need kaks traditsioonidele vastandujat suudavad endale truuks jääda, kuid leida tee, kuidas ühine tulevik rajada?

Ma loodan, et naudid nende teekonda!

*Minu kallitele lapselastele
Annale, Samanthale ja Bennettile.
Lennake nii kõrgelt, kui tiivad teid kannavad!*

Esimene peatükk

Bristol, Inglismaa – märts 1834

„*K*ui see võimalik on, siis oleks see kindlasti imeiline saavutus,“ pomises Crispin d’Aubignon, seistes insener Richard Cranmore’i kabineti ukse taga ja vaadates märkmeid tolle poolt mõõdistatava Great Westerni raudtee viimase lõigu kohta.

Olles Liverpooli ja Manchesteri investeringuga kopsaka summa teeninud, jätkas ta uute paljutõotavate raudteeehitusprojektide otsimist. Kui inseneri assistent, kellega tal oli kohe nõupidamine algamas, vastab ta küsimustele, siis on ta valmis sellesse uude projekti veidi raha investeerima.

Märkmed üle vaadatud, astus ta sisse ja nägi, et kabineti lihtne ooteruum on tühi. See ei üllatanud teda, sest ettevõtte peakorter asus Londonis ja need ruumid olid üüritud vaid mõõdistamise ajaks. Kuid kuna välisuks oli lukust lahti olnud, tähendas see, et keegi pidi siin olema.

Sammudes kabineti poole, hüüdis Crispin: „Tere! On siin keegi?“

Ta oli juba oma nime ja külaskäigu põhjust ütlemas, kui ukسلävele jõudis ja siis järsult peatus.

Kirjutuslaua taga istus naine. Mitte lihtsalt naine, taipas Crispin, kui too talle küsiva pilguga otsa vaatas, vaid noor ja väga kaunis naine.

Ehkki naise kleit polnud nii detailirohke nagu need, mis praegu moes olid, sai Crispin aru, et see oli kallist kangast ja sobis talle kui valatult. Naise läikivad kastanpruunid juuksed olid pealaele kinnitatud ja ta pikkade tumedate ripsmetega silmad kaunilt rohelised. Kahvatu jumega nägu oli malbe, nina sirge ja kena. Crispini pulss hakkas kiiremini lööma ja ihu surisema, kui ta märkas naise lopsakaid huuli ning ahvatlevalt kurvikat keha.

Kõrgest soost naised ei käinud tööl ja kontorid palkasid üksnes meestöötajaid. Nii et kes see naine oli? Mõne insemi silmarõõm?

Enne kui ta jõudis oma mõtteid selgitada ja midagi öelda, küsis naine: „Kas saan teid aidata?“

Tundes veidi piinlikkust, et oli jõllitamast tabatud, koges Crispin: „Dellamont. Ma olen siin, et härra Gillingiga nõu pidada.“

Naise silmad läksid pärani. „Lord Dellamont? Vabandust, ma ootasin kedagi... vanemat. Suurem osa võimalikke investoreid on vanemad mehed,“ selgitas ta. „Austin – härra Gilling – peaks iga hetk saabuma. Kui ma teid sisse astumas kuulsin, arvasingi tegelikult, et see on tema.“

Naine tõusis kirjutuslaua tagant püsti, kahar seelik peenikest pihta rõhutamas. Ehkki naine on üsna pikka kasvu, ulatuks ta mulle vaevu lõuani, mõtles Crispin. Ta oleks võinud

oma mõlemad käed ümber naise väikese keha mähkida, kui oleks teda kallistanud.

Ning, oh sa, kus ta oleks tahtnud teda kallistada! Kes küll on see ahvatlevalt kaunis naine?

„Te võite ooteruumis oodata,“ rääkis naine. „Ma vabandan, et meie vastuvõtuala nii... lage on. Kuna me ei jää Bristolisse kauaks ega võõrusta siin investoreid või kliente, siis ei arvanud mu isa, et peaks siia mööblit ja mugavusi hankima, nagu on Londoni kontoris. Kas soovite teed? Ma võin isa abilise nurgapealsesse poodi saata.“

„Ei, tänan!“ Ehkki naine soovitas tal ooteruumi minna, jäi Crispin paigale, soovides selle kauni olendi kohta rohkem teada saada.

Siis aga jõudis talle pärale, mida naine äsja öelnud oli. „Teie isa?“ kordas ta. „Te olete... Richard Cranmore'i tütar?“

„Jah. Kuna siin pole kedagi, kes meid omavahel tutvustada saaks, siis teen seda ise. Marcella Cranmore, mu isand.“ Naine tegi kniksu, mis oli ülimalt graatsiline ja liialdatult aupaklik.

Kui tegemist oli lugupeetud inseneri vallalise tütreaga, siis tähendas see, et ta kuulus ärieliiti – mis oli tuntud range moraalitunde poolest. Naisega, kellel oli selline taust, polnud argine ja meeldiv vestlus kahjuks võimalik. Selle noore naise tundmaõppimise hinnaks oleks abielu – mistõttu pidi Crispin vestluse jalamaid lõpetama.

Just sel hetkel avanes välisuks ja üks noor, umbes Crispini-vanune mees ruttas sisse. „Ah, Austin, seal sa oledki!“ ütles noor naine, naeratades tulijale säravalt.

Insener naeratas talle hellalt vastu. Olles põgusa pilgu Crispinile heitnud, ütles mees: „Anna andeks, Marcella!“

Möödistuspaigas on varustusega probleeme – sinna on üsna raske ligi pääseda. Aga su isa nõudis, et naaseksin esimesel võimalusel, sest ta ootab mingit tähtsat nina, kes on juba korralikult pappi kulutanud ja teiste raudteede aktsiaid ostnud.“

Daami naeratus vääratas. „Dellamonti vikont?“

„Jah, seesama.“

Naine osutas peaga Crispinile. „Ta on juba kohal.“

Gilling pööras näoga tema poole, nagu märkaks teda esimest korda. „Lord Dellamont?“

„Mul on see au,“ vastas Crispin irooniliselt.

Ehkki noore mehe nägu lõi õhetama, kummardas ta Crispini ees põgusalt. „Meeldiv tutvuda, mu isand! Austin Gilling, härra Cranmore'i vanemassistent. Ma kinnitan, et ei soovinud teid solvata.“

„Ma ei solvunudki.“

„Kas te oleksite nii lahke ja ootaksite veel mõne minuti, sest ma pean laskma preili Cranmore'il üles kirjutada mõned mõõdud, mille äsja võtsime. Pärast seda vastan ma meelega kõikidele teie võimalikele küsimustele.“

„Lubage, et lasen teile teed tuua, mu isand! Me teeme ootamise teile võimalikult mugavaks ja siis on teil härra Gillingi jäägitu tähelepanu,“ lausus preili Cranmore, naeratades meeldivald – nagu oleks Crispin mingi jonniv laps, keda on vaja maha rahustada.

„Kui härra Gilling annab teile viimase raudteelõigu numbrid, siis tahaksin vestluse juures olla.“

„Need numbrid on äärmiselt tehnilist laadi. Me ei soovi, et raiskaksite oma väärtuslikku aega matemaatiliste detailide peale,“ vastas naine.

„Mille tähendust ma nagunii ei mõistaks?“ pakkus Crispin, olemata kindel, kas see tegi talle nalja või solvas, et teda koheldi nagu rikast ennasttäis juhmartid.

Naise liialdatud lahkus vääratas veidi. „Kas olete insener, mu isand?“ küsis ta teravalt.

„Ei. Ent kuna ma olen mitmesse raudteeprojekti... ee... korralikult pappi visanud, siis olen end kurssi viinud mõne tehnilise küsimusega, mis nende ehitusse puutub.“

„Ma tõesti ei näe, miks...“ ütles Gilling, aga preili Cranmore tõstis käe, andes talle märku vaikida.

„Kui numbrite teadmine teile rahulolu pakub, siis olete teretulnud kuulama. Meil pole midagi selle vastu, kui investorid meie ehitusprojektide tehnilisemast poolest teadlikumad on. See üksnes paneb neid rohkem hindama ja imetlema tööd, mida mu isa insenerid teevad.“

Heites Gillingile hoiatava pilgu, nagu oleks tahtnud talle meelde tuletada, et tegemist on investoriga, kelle punnis taskud võivad rahastada projekti, mis teenib talle palga, sõnas preili Cranmore: „Tulge kabinetti! Härra Gilling, kas tooksite veel ühe tooli? Ja palun lubage mul Timmons tee järele saata, mu isand!“

„Kui ka teie ise teed soovite,“ vastas Crispin, olles uudishimulik, mis edasi saab.

Veelgi rohkem tekitas temas uudishimu aga see, miks eduka ja kuulsa inseneri tütar mehe ajutise kabineti kirjutuslaua taga istus. Naise isa, nagu Crispin teadis, oli teeninud kopsaka varanduse, ehitades raudteid ja sildu. Ehkki selles poleks olnud midagi ebatavalist, kui nende kontoris oleks töötanud naine, oli see perekond piisavalt heal järjel, et mehe tütar oleks pidanud tegema midagi koormavamast kui

see, et aidata emal majapidamist juhtida, sõpradel külas käia ning isa teenitud raha riiete ja ehete peale kulutada, samal ajal kui ta vanemad võimalikke kosilasi ritta seadsid.

Kui preili Cranmore oli abilise kutsunud ja ta tee järele saatnud ning Gilling veel ühe tooli kirjutuslaua juurde toonud, istus preili Cranmore jätkuvalt laua taga, Gilling ta kõrval. Samal ajal kui naine võttis kirjutuslaua sahtlist vihiku, tõmbas insener vestitaskust välja märkmiku. Kui preili Cranmore oli sullepea võtnud ja tindipoti kaane avanud, noogutas ta Gillingile pead.

„Kas sina ja isa saite ühele poole kõikide mõõtmistöödega jõest üles viival kallakul?“ küsis ta.

„Meil on üks jupp veel teha – kallak on üsna järsk, nii et töö edeneb aeglaselt. Peame kolmekümnemeetrised lõigud arvukateks väiksemateks sammudeks jagama, et esimene mõõtja saaks mõõdulinti oma rinna kõrgusel hoida. Oled sa numbriteks valmis?“

Naine kastis sullepea tindi sisse. „Valmis.“

Järgmised minutid luges Gilling ette rea mõõtusid, samal ajal kui preili Cranmore kirjutas need vihikusse üles.

„See on praegu kõik,“ sõnas Gilling. „Kui ma olen lord Dellamontiga rääkinud, lähen tagasi härra Cranmore'i juurde. Me loodame mõõtmisega täna valmis saada ja hakata siis välja nuputama, mis nurga all peame raudteetammi ehitama.“

Abiline saabus teega ja preili Cranmore valas selle tassi-desse, samal ajal kui Gilling pani märkmiku ära. „Niisiis, mu isand, mida te tahaksite teada?“ küsis mees.

„Londoni lähedal on maa tasane, aga kui lääne poole minna, eriti pärast Chippenhami, muutub maa järjest künk-

likumaks, ületada tuleb mitu jõge ja üks kanal. Kuidas insenerid sellega toime tulla kavatsevad?“

Gilling vaatas teda. „Te olete maastikuga tuttav?“

„Ma pole muidugi professionaalne maamõõtja, aga enne projekti investeerimist eelistan ma marsruudi ise ratsa läbida. Et hinnata võimalikke probleeme ja seega võimalusi, kas seda on võimalik edukalt lõpule viia. Ma pean tunnistama, et kui seda esimest korda nägin, olin üsna skeptiline.“

„Kas olete siiani skeptiline?“ küsis preili Cranmore.

„Sellepärast ma härra Gillingiga rääkida tahtsingi.“

„See marsruut on kahtlemata keeruline,“ tunnistas Gilling. „Nii Temple Meadsi kui ka Bathi jaamad tõstetakse kõrgemale ja need nõuavad viaduktide ehitamist. Lisaks sildadele, mis ületavad väiksemaid veekogusid, saab olema üks suur sild, mis viib üle Avoni jõe. Kenneti ja Avoni kanalid tuleb kõrvale juhtida ning Corshami lähedale Box Hilli, mis on marsruudi kõrgeim punkt, tuleb rajada tunnel.“

„Mis, nagu ma aru saan, on pikim tunnel üldse?“ sõnas Crispin.

„Tõsi. Aga projekti eest vastutav insener härra Brunel ehitas tunneleid juba koos oma isaga, kes oli samuti ülihea insener. Mitte kellelgi Inglismaal pole rohkem kogemusi kui tal.“

„Kui suur see kalle saab olema?“

„Suuremal osal liinist mitte rohkem kui üks meeter kilomeetri kohta. Box Hilli tunnel saab olema muidugi järsem, aga siiski tehtav.“

„Aga tunneli all olev kivim? Kas see kannatab nii pikka läbikäiku?“

„Härra Brunel arvab nii. Ta kavatseb muidugi marsruudil šahtid rajada, et teha geoloogilised uuringud, enne kui ehitustöö algab.“

„Aga kallakul asuvad kurvid?“

„Mitte ükski nurk ei saa olema järsum kui kümme kraadi, välja arvatud ehk suurema kallakuga aladel, kus on vajalik mägiraudtee. Aga rongi kiirus on piisavalt väike, nii et need kohad ei kujuta endast ohtu.“